

BERTÓK LÁSZLÓ

Mintha maga is

*Valaha vaktában lőtt, s úgyszólván
véletlenül esett el egy-egy. Most
hosszasan céloz, válogat, kivár,
egyenként végez a maradékkal.
Mintha élvezné, amit csinál,
gyönyörködne az áldozatában.
Mintha megvénült volna maga is,
toporog, keres valamit a zsebében,
megtörli az orrát, elgondolkodik.
Valaha a fa mögött, a sötétben,
a lesen, a tudatalatti ködében
működött, váratlanul bukkant föl,
kegyetlen volt, de felejtető. Most
ott áll veled szemben, látni ahogy
vacakol, körülményeskedik,
rád emeli, elvétí, leelereszti. Ahogy
tulajdonképpen nem is csinálja,
csak úgy tesz. Talán mindaddig, amíg
meg nem szokod, be nem invitálad,
széket nem raksz a feneked alá. Amíg
mindegy nem lesz, hogy ott van-e
vagy nincs, lő-e vagy sem,
teszed a dolgod, mintha örökké.*

Apró

*Egyre mélyebbre süllyed
feje fölött a föld, s mintha
annyi lenne a dolga csak, hogy
szavakat hitelesítsen,*

két szelet kenyér közé tesz
egy harmadikat, kicsit
megmozgatja, s azt mondja,
kopasz szendvics. Megy a
harmatos fűben a kertben,
mezűtláb, friss paradicsomért,
s halott anyja mossa a lábát.
Szárnyasbetét, nézi a foszló
madárfészket. Guggoló levegő,
vibrál a szomszédasszony.
Számolgatja a tavaly ültetett
meggyfa leveleit,
rozsdás csipeszekkel a zsenge
ágakhoz rögzítené a nyarat.
Valamit pontosan szeretne
tudni, hogy legyen mihez
viszonyítania, de minden
önmagává bizonytalanodik,
mihelyt megérinti.
Úgy érzi, meghal, pedig csak
ott felejté az aprót.

PLUGOR SÁNDOR: MADONNA